

Fjell-Gubben

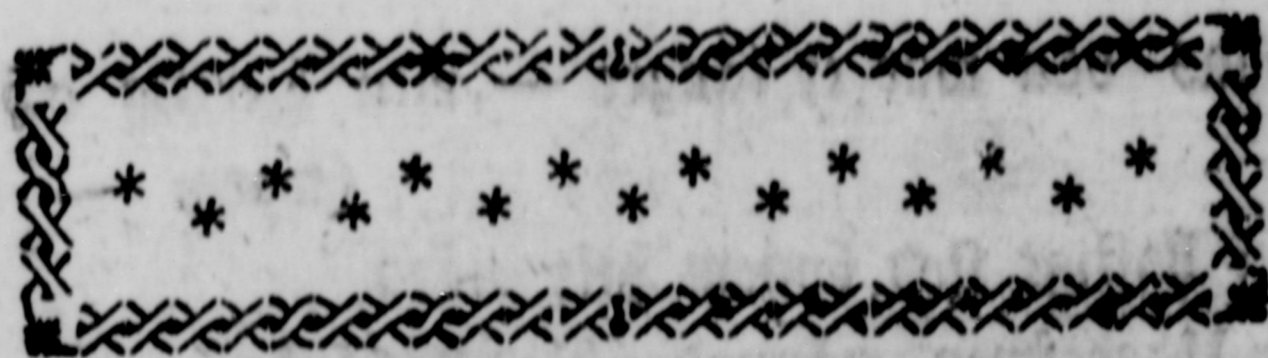
Ses i fa,

Långt upp uti Norden, på fjell-
ryggens topp, &c.

Sjunges som: En Krigsman så hård och en
Fröken så gran,

OSLO, 1814.

Tryckt hos Peter Ol. Arntsen.

Sjell-Gubben.

Långt upp uti Norden, på fjellryggens topp,
Der stormarna ryta förfärligt,
Dit vandrarens steg sållan hittade opp,
Der midsommarns Sol ej går ner i sitt lopp,
Och Carlwangnen glindrar så härligt —

Der satt på sin tröstel, af mossbevuxet håll,
En Råmpe från urminnes tider;
I háliga klippan han hade sitt tjall,
Bad för än han somnat til Gud hvarje qväll
Och drömde om forntidens slider.

"Sex tjug (så han talte) i qväll följer jag
(Ett räkningsfatt efter hans mana):

"Jag tackar dig Gud! för hvarrt år — för hvar
(dag,

"För år dem jag fått uti blodiga slag

"På årans och segrarnes bana."

Hans

Hans bön war ej längre — men hjertlig och
(warm —

Då hastigt stod honom helt nära
En Ungerfwen, wåpnad — blod flöt från hans arm,
Som hafswågen höjdes hans flåsande barm,
Hans ord woro brutna och twära:

"Jag kommer från striden — med dig ware fred!

"Ero ej att för faran jag ryste:

"Ty wet att för Swea och Carlar jag stred!"

Här höjde den gamle sin sudhjesa ned,
Hans öga likt Norrstenet lyfte.

"O! hör du ej, Gubbe! hur Asa-Thor för

"Och dundrar från Norr intill Söder?

"Men kanste du wet ej — så hör då — o! hör:

"Nu Swea mot More sin kämpastock för,

"Nu bröder dra swärd emot bröder.

"Wår aldrige Rung wille sitta i fred,

"Sin Son och sitt Folk gerna spara:

"Han trodde, som förr efter Swenskt manna sed,

"På

"På helgden af löften, just som på en ed,

"Och såg hwarken list eller fara.

"Man tänkte dock narra oss just med god sinat

"Och sökte att blott winna tiden;

"Men nu lita wi, under wapnenas brast,

"På Gud — wåra Carlar — wår rättwisa

(sal —

"Och ljunga som Veson i striden.

"Sitt öfvermod More snart umgälla skall,

"Görghafwes omgjordad af bergens?

"Hans Kämpar ren flytta — snart stundar hans

(fall,

"Och Segrarens Fana på Winger och Hall

"Snart Swajar med blågula färgen."

Nu höjde den Gamle sin hopkrumpna kropp,

Sitt öga på himlen han fäste,

Han lyftade händerna andäktigt upp

Och sade: "Gud slydde din Carl och ditt hopp:

"Men Hall är ett råfwarnes näste.

"Den

"Der föll — just då månen på himlen war
(half —

"En natt, nära hundra år sedan,
"Den Hjelten för hwilken Europa än stalf,
"Nu sitter han der högt på stjernornas hwalf,
"Hans bragder dem känner du redan.

"O! ofta i frig war den lott mig bestård,
"Att närmast få stå mid hans sida;
"Men då må du tro — när han höjde sitt swärd,
"Då skulle du sagt att förgåfwas en werld
"Gick honom til mötes att strida.

"Men, Yngling! du blefnar — ditt öga blir matt,
"Som slöfnande lågan det brinner;
"Lägg ner dig på mossan — blif hos mig i natt
"Och jag dina sår will förbinda, så att
"Ditt blod icke mer dig förrinner.

"Wid gryningen skall i din rustning du stå,
"Och ila, din post att bemåla.
"O! hälsa Carls Buzar och bed dem gå på,

"Och

"Och såg att de Röda fått stref af de Blå
"Så långt jag kan minnas tillbaka."

Och morgonen kom: och den Linge förswann,
Då snart hördes smattrande dunder.
Den Gamle af längtan och hånrykning brann,
Från bergsryggens höjd såg helt tydligt nu han
En strid som begyntes derunder.

Som Sejon mot Sejon, man röt och man drog,
"De Blå — sade Gubben — bli basta."
Och just som de segrade — just som man slog
Triumf march — den Aldrige leende dog,
Hans kropp låg som bortfalsnad aska.

